

Musikkbinger

Nå utplasseres de siste av i alt 100 musikkbinger over hele landet, fra Nordkapp til Farsund. En musikkbinge er et ferdig utstyrt, mobilt og lydisolert øvingslokale på ca. 25 m². Band og øvingsfellesskap i alle former og aldrer får det de trenger aller mest – et sted å øve uten å forstyrre andre. Ordningen er noe lik Fotballforbundets ballbinger men ulikt dem ser du en musikkbinge før du hører den!

10 mill. øremerkede kroner ble bevilget over statsbudsjettet og sammen med Norsk Tipping som hovedsponsor og med egenandel fra kommunene er dette mulig. Dette er et trepartssamarbeid som skal fortsette i mange år. Disse musikkbingene fører til bedre musikere og artister og vil få følger i hele næringskjedens samspill. Det vil bli mer norsk musikk til salg og eksport, mer norsk musikk i radio og TV. Jeg har nok alle norske musikere og artister med meg på at dette er en viktig satsning på veien mot suksess.

I dag åpnes hele 16 binger her i Bergen og legger kanskje til rette for nok en bergensbølge! Følgene av en politisk satsning på musikkbinger kan føre til næringsutvikling, stedsutvikling, merkevarebygging, sosial utjevning, et sted å være og arbeidsplasser. Satsingen får altså følger og ringvirkninger. Og for ikke å glemme, mer kunst og kultur med håp, drømmer og visjoner.

ARNFINN BJERKESTRAND, MEDLEM AV NORSK KULTURRÅD, STYRELEDER I MUSIKKUTSTYRSORDNINGEN

Alarmerande

I vår har det vore reportasjar og innlegg i Åsane Tidende om nedleggning av tyskarbrakka ved Eidsvåg skole. Det heile tok av den 30.04. då Jan Sverre Stray, KrF, kasta seg inn i debatten med feilsitat og tydeleg mangel på lesing av sakspapir. Stray vil heller sjå det heile i eit større perspektiv og rosar byråden for å styrke lærerressursen, for så å rose byrådet for å ha styrket lærertettheten. Dette er fantastiske påstandar. Faktum er, Stray, at den omtalte skolen er tildelt 10 lærartimar mindre neste skoleår samanlikna med dette skoleåret med nøyaktig same elevtal – trass i at behovet er dokumentert større. I røynda er reduksjonen altså større. Kjem denne rosen mot betre vitande, er det alarmerande. Eller har ikkje bystyrepräsentanten lese sakspapira grundig nok? Uansett er det like alarmerande. Ved den nemnde skolen utgjør dette om lag ½ stilling. I kommunen totalt vil det bli ein god del færre lærarstillingar; i alle fall så mange at det blir eit dårleg festlepeoeng.

LEDVIN UGLANE, UNDERVISN.INSPEKTOR I EIDSVÅG SKOLE

Vel overstått!

Takk, Bjørn Flesland, for ditt tankevekkende innlegg «Tilbakeblikk over livet», i BT 12. mai. Det gjorde dypt inntrykk, og det er godt å lese at du er fornøyd med tilværelsen nå. Jeg ville bare gratulere deg og håper du hadde en fin bursdagsfeiring. Lykke til i årene som kommer!

RANDI THORNQUIST

Bergen er blant de viktigste byene i verden på marin forskning, men vi har ikke klart å markere oss som det.

Få øynene opp for den blå byen

MARIN FORSKNING

Jarl Giske og Anders Goksøy, professor og instituttleder Institutt for biologi, UiB

BERGENS TIDENDE setter 6. mai et viktig fokus på hvordan vi forvalter våre fremste verdier her i byen. Og avisen har rett: Vi underkommuniserer kvalitet og omfang av den blå byen både til oss selv og våre omgivelser!

Bergen er blant de viktigste byene i verden på marin forskning. Dersom vi teller opp antall marine vitenskapelige artikler i verden de siste ti årene, så ligger Bergen på en trettendeplass. Dette er utrolig sterkt for en liten by, og vi kan sammenligne med at UiB i ulike rangeringer regnes blant verdens 150–200 beste universiteter. Utenom verdens megabyer som Tokyo, London, Paris og New York, samt noen av verdens meget folkerike hovedsteder, er det bare Barcelona, Seattle, Boston og San Diego som produserer mer marin vitenskap enn Vestlandets desidert største småby. Trolig ville Bergen kommet enda høyere opp dersom fiskeri/havbruk og marin/maritim industri også ble tatt med.

VI ER DESSUTEN meget store på marin utdanning og på forvaltning. Og ikke for noen av disse marine metropolene er den marine forskningen så viktig for byen som tilfellet er hos oss. Ingen andre norske byer har en slik globalt fremskutt posisjon i et stort vitenskapelig tema som Bergen har innen marin forskning. Heldigvis for byen er dette et tema som ikke bare genererer akademisk lærdom, men også verdiskapning lokalt.

Men vi er som BT påpeker dårlige til å samordne oss. De siste årene har vi imidlertid forsøkt å bli bedre. Internt ved UiB er det opprettet et Strategiutvalg for marine fag (SMF), men UiB har ikke klart å sette av administrative eller økonomiske ressurser til dette.

FAKTISK SETTES det nå av fire mill.

PÅ DYPHAVET: Verdens beste havforskningsfartøy, «G.O. Sars», er et godt eksempel på hva marinmiljøene kan oppnå sammen. Bildet viser en Coryph (skolest) fra et tokt langs Den midtatlantiske rygg. FOTO: MAR-EKO

til samordning av utviklingsforskningen ved UiB. Kanskje Universitetsstyret kan gjøre noe tilsvarende for marin forskning?

UiB har også tatt på seg en sekretærfunksjon for Bergen marine forskningsklynge (BMF), men også her står saken stille. Institusjonene utenfor universitetet er også spake når det gjelder vilje til å gjøre noe sterkt sammen. Ingen andre enn Nansen-senteret har kommet til Marineholmen, selv om dette ville kunne skape fantastiske forskningsgrupper på tvers av institusjonsgrensene.

DET ER IKKE tvil om at vi kan nå langt dersom vi orienterer oss forpliktende overfor hverandre. Asbjørn Kristoffersen gir et meget godt eksempel på hva vi har oppnådd sammen: forskningsfartøyet «G.O. Sars», verdens beste havforskningsfartøy. Dette hadde aldri blitt finansiert dersom HI eller UiB skulle frontet saken alene.

Et annet eksempel er Bjerknessamarbeidet som UiB, Uni, HI og Nansen-senteret gikk sammen om å etablere. Fordi de gjorde dette i rett tid, var de i en super posisjon til å søke om status som Senter for

fremragende forskning da denne ordningen ble etablert. Hvor mange SFF-er har vi gått glipp av på grunn av manglende samordning av faglig styrke?

BYEN HAR FIRE slike SFF-er, og tre av dem er marine. Byen har dessuten et nordisk senter for fremragende forskning, og vi er i finalerunden for ett til. Begge disse er marine. Vi har et senter for forskningsbasert innovasjon, et ekspertsenter innen undervannsteknologi og to sentra for miljøvennlig energiforskning. Alle disse er marine. Svært mange av de store konkurransene vi har vunnet de siste årene, er altså basert på marin forskning.

UiBs om lag 100 marine professorer og førsteamanuenser innbringer hele 40–50 % av alle midler som kommer til UiB fra EU og Forskningsrådet. Man kan derfor langt på vei si at det ikke er UiB som satser på marin forskning, men at resten av verden satser på oss. Forskningsrådet og EU synes altså at vi er gode. 60

% av norsk marin forskning skjer på Vestlandet, men likevel nøler UiBs ledelse med å profilere oss som det marine universitetet. 10 % av alle midler Forskningsrådet deler ut, har en marin tilknytning. Alle norske universiteter står i kø for å fortelle hvor marine de er. Unntatt vi? Forsvinner vår fremste merkevare i det blå?

SKAL VI OGSÅ bli godt synlige for byens næringsliv og nasjonens politikere, så trenger vi nok først av alt å få støttefunksjonene i BMF og SMF på plass. Det koster veldig lite i forhold til hva vi kan oppnå. Skal vi ta en enda sterkere plass blant verdens desiderte marine metropoler, så trengs det også en langt sterkere faglig integrering på tvers

av institusjonsgrensene. Dersom der er vilje, så fins det vei. Og byggekvar tomte, enn så lenge. Vi fatter ikke at toppledelsene har råd til å la være. Og hvor er den Hordalands-politikeren som brenner for å fremme byens beste visittkort?

Alle norske universiteter står i kø for å fortelle hvor marine de er

Rådmannens nikkedukker?

PARLAMANTARISME

Odd E. Rambøl, bystyremedlem (Ap)

BYRÅDSLEDER Monica Mæland har 3. mai et innlegg med overskriften: «Rådmannsvelde eller parlamentarisme». Mæland mener åpenbart at under parlamentarismen styrer politikerne, mens det under formannskapsmodellen er rådmannen som har mest makt. Ut fra hva vi vet om organisasjoner virker dette noe naivt.

Enhver administrasjon som utreder saker vil påvirke saksinnholdet, noe som i neste omgang vil påvirke politikerne. Dette vil man måtte leve med uansett styringsform.

Unntaket er når politikerne instruerer administrasjonen til å legge fram en sak med en bestemt konklusjon, men da dreier det seg ikke lenger om en saksutredning, men om et prosedyreinlegg.

SANNSYNLIGHETEN for at saksutredninger skal få mer karakter av prosedyre enn saksutredning er

klart større under et parlamentarisk system enn under formannskapsmodellen. Og sannsynligheten er betraktelig høyere på et kommunalt enn et statlig nivå.

Årsaken er at det er langt mer motekspertise som vil kunne «arrestere» en faglig svak utredning når det gjelder saker som angår hele landet, enn når det gjelder lokale saker.

BORTSETT FRA at Mælands innlegg avslører en naiv forståelse av byråkratets makt og innflytelse også innenfor et parlamentarisk system, er jo hennes framstilling

en sjeldent sterk desavuering av de mange politikere som – ifølge Mæland – altså er, eller har vært «nikkedukker under rådmannsveldet».

Mine erfaringer som folkevalgt i Bergen bystyre er i hovedsak fra en tid da styringsformen var det Mæland omtaler som «rådmannsvelde». Min erfaring var ikke at byens politikere var «nikkedukker» for rådmannen. Det gjelder også politikerne fra Mælands parti, men det er klart at her kan Mæland ha andre erfaringer.